

kundig van al de andere waarheden moesten gehouden worden, betreffende de kerkelijke gemeenschap; dan zegt gij iets, en anders doet gij slechts een nevel voor den eenvoudigen lezer oprijzen; maar wien het lust, moge u aanhangen. Wat betreft de nagels en spijkertjes van den tabernakel, zij waren uitdrukkelijk bevolen; en wanneer gij bewezen hebt bij het woord van God, dat gij geloovigen bij gemis aan den waterdoop uit uwe vergadering weren moet, dan moogt gij op billijker wijze uw grenslijn gaan maken. Hoe gepast gij Ezechiel XLIV hebt aangehaald om te kennen te geven dat ongedoopte geloovigen gelijk de onbesnedene van hart en vleesch zijn, laat ik ter beschouwing over aan alle nieuwelingen op godsdienstig gebied.

Uw derde bewijs is, „De handelwijze der eerste evangeliedienaars met degenen, die eerst in Christus vertrouwden, doet de waarheid uitkomen van hetgeen ik beweet. Voorzeker wisten zij, die bij de hoofdbron, of de fontein der waarheid leefden, en die de wet uit Christus eigen mond ontvingen, beter dan wij de meening van zijnen lastbrief; maar hun voortdurende handelwijze in overeenstemming met dien lastbrief, in de geheele Handelingen der Apostelen, openbaart ons dat zij nooit tot zulk een onbepaalde vrijheid gekomen zijn, als waarvoor sommigen in onze dagen strijden. Zij, die het woord met blijdschap aannamen werden gedoopt, en zij, ja die alleen, werden in de gemeente aangenomen.”

Antw. Hoe wel gij bewezen hebt hetgeen gij beweerdet, blijkt uit mijn antwoord op de twee voorgaande bewijsgronden. Ik voeg er bij, dat de leeraars en dienstknechten van Jezus Christus, in de eerste gemeenten, want dat behoort gij te bewijzen, bevolen waren om het prediken van andere waarheden aan de ongedoopte geloovigen na te laten; of dat zij hen uit de kerk moesten houden; of dat de apostelen en de eerste vaders u door hun voorbeeld te verstaan gegeven hebben, dat gij even goede geloovigen als uzelfen uit de gemeente behoort te houden, is nog niet aangetoond op gezag van het woord. Het tweede hoofdstuk der handelingen bewijst niet dat de drie duizend genoodzaakt waren om zich te laten doopen voor hunne gemeenschap met de gemeente, en het zegt ook niet dat zij, ja zij alleen, in de gemeente ontvangen werden. Maar veronderstel het eens, tijdens de eerste besnijdenis werd hetzelfde gedaan, enz. en nochtans werden naderhand duizenden zonder haar aangenomen.

Uw vierde bewijs is, „Niet een der schriftuurlijke geloovigen taalde ooit naar dit kerkelijke voorrecht zonder den doop, indien wel, laat 't mij zien. De kamerling begeerde eerst den doop vóór al het andere; Paulus werd eerst gedoopt voordat hij trachtte zich bij de gemeente te voegen.

Onze Heere Jezus Christus, het groote voorbeeld des Nieuwen Testament, ving zijn openbare werk niet aan, veel minder eenige andere verordening der eeredienst, totdat Hij gedoopt was.”

Antw. Dat niemand der schriftuurlijke geloovigen, als eenige onschriftuurlijke zijn, niet zooveel als taalde naar dit kerkelijk voorrecht blijft voor u nog over om dit te bewijzen. Maar veronderstel dat zij allen gedoopt waren omdat zij licht daarin hadden, wat dan? Is dit dan een bewijs dat de doop een hoofdvereischte is voor de gemeenschap der geloovigen en de avondmaalviering? Of dat Christus in het XXVIII hoofdstuk van Mattheus beval, of zijne dienstknechten daardoor macht gaf om aan de geloovigen niet de overige deelen van den evangelischen eeredienst bekend te maken, indien zij geen licht in den doop hadden? De Kamerling, Paulus, en onze gezegde Heere Jezus, hebben geen van allen door hunnen doop zich voor ons tot een voorbeeld gesteld hoe wij in de kerkelijke gemeenschap moeten treden; tot welke kerk werd de kamerling gedoopt, of van welke werd hij een lidmaat gemaakt; maar waar staat het geschreven, dat de ongedoopte geloovige, hoe heerlijk hij ook zij in het geloof en de heiligmaking, wegens gemis aan den waterdoop, uit de gemeenschap der geloovigen uitgesloten moet worden, of weer houden moet worden van de voorrechten van Zijns Vaders huis? Dit dient gij te bewijzen.

Uw vijfde bewijs is „Indien Christus zelf door den doop als de van God GEZONDENE geopenbaard werd, hetgeen blijkt uit Mark. I : 9, 10, waarom mag dan de doop, als de eerste vrucht des geloofs, en de eerste stap tot gehoorzaamheid, met betrekking tot de ingestelde eeredienst, niet eene baarblijkelijke openbarende verordening zijn voor anderen die aldus Christus voetstappen volgen.

Antw. Dat Jezus Christus door den doop geopenbaard is de van God GEZONDENE te zijn, of dat de doop de eerste vrucht des geloofs en de eerste stap tot gehoorzaamheid aan het evangelie is, met betrekking tot de ingestelde eeredienst, is van bewijs en waarheid ontbloot; de tekst zegt niet, dat Hij door den doop de van God gezondene bleek te zijn; neen hij zegt niet, dat Hij daardoor voor anderen iets bleek te zijn: gij hebt dus de tekst ongelijk aangedaan om uw eigen ongegronde handelwijze daardoor te rechtvaardigen. Ja, Johannes zelf, ofschoon hij Hem kende als Gods Zoon voordat Hij gedoopt was, want zegt hij, „mij is noodig van u gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?” Matth. III : 14, en hem daarna als de van God „gezondene” kende; leerde dit evenwel niet in, of door, maar nadat Hij gedoopt was, nl. door de nederdaling van den Heiligen Geest, nadat Hij uit het water was

opgeklommen, toen Hij bad, want de hemelen werden voor Johannes geopend, Joh. I : 30—34 en hij zag, en heeft getuigd, omdat hij den Geest uit den hemel zag nederdalen, en op Jezus komen, na Zijnen doop, toen Hij bad. Matth. III : 13—17; Luk. III : 21, 22. Zoo vinden wij Hem dus bekend gemaakt vóór en na, maar in 't geheel niet door den doop, als den van God „gezondene.”

En dat de doop de eerste vrucht des geloofs is, of dat het geloof gebonden moet worden om zijn eerste stap in den waterdoop te zetten, in de van God ingestelde eeredienst; dit moet gij nog bewijzen, want zulks staat in den geheelen Bijbel niet uitgedrukt. Het geloof handelt overeenkomstig deszelfs kracht en gezicht, en is niet gebonden aan eenige uitwendige ceremonie; de een gelooft hij mag wel, en een ander gelooft hij mag dit of dat niet doen.

Uw zesde bewijs is „Als de doop eenigermate eenig deel is van het fundament eener gemeente, wat orde betreft, Heb. VI : 1, 2, dan moet hij hier of nergens plaats hebben; waarom worden die dingen de eerste beginselen genoemd, indien zij niet eerst geloofd en in toepassing gebracht moeten worden? Waarom worden zij door de geleerden tot het A B C van een christen en het begin van den christelijken godsdienst gesteld, tot melk voor de zuigelingen, als het er niet op aan komt of de doop al of niet toegediend worde? Als men zegt dat de waterdoop daar niet bedoeld werd, laat men mij dan aantoonen hoevele doopen er nog zijn behalve de waterdoop, Kunt gij bouwen en een steen in het fundameent weglaten? Ik wil den doop niet anders tot een fundament hebben dan ten opzichte van orde, en hij is of daarvoor of tot niets bestemd.”

Antw. De doop is in geenerlei wijze het fundament eener gemeente. Ik vind geen ander fundament eener gemeente dan Jezus Christus zelve, Matth. XVI : 18; 1 Cor. III : 11. Ja, het fundament dat genoemd wordt, Heb. VI : 1, 2 is niets anders dan deze Christus. Want Hij is het fundament niet alleen van de gemeente maar van al het goede dat te eenigertijd in haar gevonden wordt. Hij is het fundament onzer bekeering, en van ons geloof in God, vers 1, 2. Verder, de doopen worden hier niet vermeld met betrekking tot de handeling in het water, maar van de leer; dat is, de beteekenis ervan. „De leer der doopen.” En merkt wel op, noch het geloof, noch de bekering, noch de doopen, worden hier fundamenten genoemd: iets anders, wordt hier als een fundament bedoeld door den Heiligen Geest, namelijk een fundament van die allen: een fundament van het geloof, van de bekeering, van de leer der doopen, van de opstanding der dooden, en het eeuwige oordeel. En dit fundament is Jezus Christus zelf, en dit

zijn de eerste beginselen, de melk, het A B C en het begin der christelijke godsdienst in de wereld. Ik durf niet te zeggen, het komt er niet op aan of de doop toegediend worde of niet. Maar hij is geen steen in het fundament eener gemeente, neen, niet met betrekking tot de orde; hij is voor een ander geen kenmerk van mijn kindschap bij God; hij is niet de deur tot de gemeenschap der geloovigen, en geen kerkelijke verordening, zooals gij zelf getuigd hebt. Zoo dat ten opzichte van het werk in de gemeente, hij daarin volstrekt geen plaats heeft.

Uw zevende bewijs is, „Indien Paulus de Galaten alleen kende ter oorzaak hunner liefdadigheid als de zonen Gods door het geloof en op geene andere wijze, dan door dit deel hunner gehoorzaamheid, als hij schijnt te willen zeggen, dan oordeelen wij op dezelfde wijze over de waarheid van iemands belijdenis des geloofs, wanneer het zich openbaart in diezelfde gehoorzaamheid. Daar de doop een verplichting oplegt voor alle volgende plichten.” Gal. III : 26, 27.

Antw. Dit bewijs van u, dat op niets meer dan op een SCHIJNBARE tekennegeving gebouwd is, en dat reeds meer dan tienmaal het onderste boven geworpen is, kon ik aan u overlaten, tot uw schijnbare tekennegeving een werkelijke geworden is, en tot eene grootere overtuiging op uw eigen geweten geleid heeft. Maar, waarlijk, mijnheer, gij misleidt uwen lezer alldroevigst; moeten tekennegevingen, ja moeten schijnbare tekennegevingen nu staan voor bewijzen om daardoor uw afscheiding van uwe broederen te handhaven? Ja moeten zulke dingen als die de grondslag zijn waarop gij die zware censures en veroordeelingen opbouwt tegen uwe broederen, die niet met u kunnen instemmen, omdat gij het woord mist? Een schijnbare tekennegeving. Maar zijn dit woorden des geloofs? Of helpen de schriften u alleen aan schijnbare tekennegevingen en *misschientjes* voor uwe handelwijze? Neen, zelfs hieraan niet, want ik durf u stoutweg vragen, om, indien gij kunt, te bewijzen dat er zelfs zooveel als een schijnbare tekennegeving is in het geheele woord van God, die u billijkt om mannen broeders, beter dan wij zelve, uit de voorrechten van het huis onzes Vaders uit te sluiten. Dat woord tot de Galaten, zegt niet, dat Paulus hen als de zonen Gods door het geloof kende, in geen anderen weg, dan juist in dit deel hunner gehoorzaamheid; maar noopt hen om zelf te besluiten dat zij de zonen Gods zijn, indien zij in den Heere Jezus gedoopt waren, hetgeen gewoonlijk aan niemand anders dan aan hunzelve alleen bekend kon zijn; omdat, aldus gedoopt te zijn, een bijzondere daad des geloofs betreft, waarin alleen God en hij, die hem heeft, en beoefent, kunnen ingewijd zijn. Het is eene zaak voor hem die den doop toedient, om te doopen

in den naam van Jezus, en een andere zaak voor hem die het voorwerp is, om daardoor gedoopt te worden IN Jezus Christus: Het doopen in Christus is veelmeer de daad des geloofs van hem die gedoopt wordt, dan zijn ingang in het water en het weder daaruit komen. Maar dat Paulus op geene andere wijze wist dat dit de staat der Galaten was, dan door hunne uitwendige daad van met water gedoopt te worden, is beide een onbezonne en ongezone en inderdaad wel een jammerlijke TEKENNINGEVING.

Uw achtste bewijs is Als het „in Christus gedoopt te worden” een aandoen van Christus is, zoals Paulus het uitdrukt, dan hebben degenen, die niet gedoopt zijn, Christus niet aangedaan, in den zin, zoals hij het bedoelt; indien dit aandoen van Christus niet betreft de zichtbaarheid van den christenlijken godsdienst, wijst dan iets anders aan als aanduiding daarvan; de dienstknechten der rijken worden gekend aan huus meesters liverei, en zoo worden de geloovigen, naar het evangelie, gekend aan deze liverei van den waterdoop, waaraan allen die het eerst aan Christus geloofden, zich onderwierpen; welke op zich zelve evenzeer een verplichting is tot alle evangelische gehoorzaamheid, als de besnijdenis het was tot het houden der geheele wet.”

Antw. Voor een antwoord op het eerste deel van dit bewijs kunt gij het antwoord op het zevende bewijs nalezen. Nu, dat niemand Christus aangedaan heeft in den zin van Paulus; ja in een zaligmakenden, in den besten zin, dan zij die, zoals gij het wilt, in het water gegaan zijn, zal moeielijk zijn voor u om het te bewijzen; ja, 't is goddeloos van u om zulks te beweren. Uw vergelijking van den waterdoop met de liverei van een heer, waardoor zijn naam gekend wordt als de zijne, is een hersenschim. Ga slechts ties deuren van waar men u kent, en zie hoevelen der wereld, of christenen, u aan deze goede liverei zullen herkennen, als eenen, die Christus heeft aangedaan. Hoe! aan den waterdoop gekend te worden als iemand die Christus heeft aangedaan, gelijk een heereknecht gekend wordt, als de dienaar zijns meesters, aan het vroolijke kleed, dat zijn heer hem gegeven heeft. Houdt op dwaze mensch, gij vergeet den tekst geheel en al. „HIERAAN zullen zij allen bekennen, dat gij mijne discipelen zijt, zoo gij *liefde hebt onder elkander.*” Joh. XIII : 35. Dat de doop op zich zelf verplichtend is, is om de waarheid te zeggen, volkomen onwaar, want op zich zelf gezet, staat hij zonder het stempel van den hemel er op, en ook zonder beteekenis, en hoe hij, als zoodanig, verplichtend zou zijn, zie ik niet in. Waar gij te kennen geeft, dat hij in de plaats der besnijdenis komt en even verplichtend is als deze, zegt gij, wat gij niet weet. Hand. XV : 1, 2. De besnijdenis was de inwijdings-ordonnantie, maar dit

hebt gij ontken van den doop. Verder, de besnijdenis bond *loen* de menschen tot de geheele gehoorzaamheid der wet, toea zij opgedrongen werd door de valsche apostelen en aangenomen werd met een dwalend geweten. Gal. V : 1—3. Zoudt gij aldus den waterdoop durven opdringen! Zoudt gij wenschen dat menschen hem met zulk een geweten ontvingen? De besnijdenis in het vleesch was een type van de besnijdenis in het hart, en niet van den waterdoop. Rom II : 28, 29; Fil. III ; 3.

Uw negende bewijs is: „Indien het lofwaardig was in de Thessalonicensen, dat zij de voetstapen der gemeente van Judea drukten I Thess. II : 14, die deze orde van gedoopte geloovigen aan de gemeente toe te voegen schenen te volgen; dan zijn degenen, die eenen anderen weg uitgevonden hebben om nieuwe lidmaten bij de gemeente te voegen, naar dien regel niet prijzenswaardig, maar veelmeer te berispen; het was niet wat in verdorven tijden, maar hetgeen van den beginne zoo was; de eerste gemeenten ware de zuiverste voorbeelden.”

Dat de tekst zegt; dat er een gemeente van Judea was, vind ik niet in I Thess. II : 14. En dat de Thessalonicensen geprezen worden omdat zij weigerden gemeenschap te houden met ongedoopte geloovigen, want dat is ons geschilpunt, bewijst het met het Woord, en dan doet gij iets. Wederom, dat de blijken van goedkeuring in Thess. II : 14 hoofdzakelijk, of in 't geheel, hun gedoopt te zijn betreft: of omdat zij de gemeenten Gods volgden, welke in Judea waren in Christus, in het voorbeeld van den waterdoop, is geheel bezijden het Woord. Het vers luidt aldus: „Want gij, broeders! zijt navolgers geworden der gemeenten Gods, die in Judéa zijn, in Christus Jezus, dewijl gij ook hetzelfde geleden hebt van uwe eigene medeburgers, gelijk als zij van de Joden.” Deze tekst prijst hen dus, niet omdat zij gedoopt zijn met water, maar omdat zij pal stonden, hoewel zij gedoopt werden met de „verdrukking,” gelijk die van Judea om den naam van den Heere Jezus. Omdat zij hetzelfde geleden hebben van hunne eigene medeburgers, gelijk als zij van de Joden. Wilt gij nog niet aflaten van het woord Gods te misbruiken, en het uit zijn verband te wrieken, om daardoor uwe onchristelijke handelwijze te handhaven in het verwerpen van des Heeren volk, en het buitensluiten van Gods kinderen van hunne gezegende voorrechten? De ongedoopte geloovige zal, ik twijfel er niet aan, in plaats van zich te schamen omdat hij zonder den doop gemeenschap wenscht te houden, gereed staan, om u te beschamen, omdat gij teksten aanvoert, die geheel bezijden het doel liggen, en omdat gij deze zoo jammerlijk verdraait om u zelven te schragen in uwe valsche denkbeelden.

Uw tiende bewijs is: „Indien het zoo zij, dat

eenige der lidmaten te Corinthe, Galate, Colosse, Rome, of eenigen dergenen, aan wien Petrus schreef, niet gedoopt waren, dan waren Paulus bewijzen aan hen voor de opstanding, of om bij hen op dien grond (Rom. VI; Col. II; 1 Cor. XV), tot heiligmaking aan te dringen, misplaatst en volkomen noodeloos, ja verkondigen zijn onkunde en werpen verachting op des Geestes wijsheid (Heb. VI; 1 Pet. III : 21) waardoor hij schreef; als dat beweerd moet worden als een grond om hen op te wekken tot zulk een einde, dat geen wezen heeft: en als al de lidmaten van al die gemeenten gedoopt waren, waarom zou iemand er dan voor pleiten om vrijlating van den doop voor eenige gemeenteleden in onze dagen?"

Antw. Veronderstel het alles, indien al deze gemeenten gedoopt waren, hoe dan? Dat beantwoordt onze vraag niet. Wij vragen waar gij het geschreven vindt, dat zij, die gedoopt zijn, mannen even heilig en evenzeer door den Heere Jezus bemind als zij zelve, uit de gemeenschap moeten wren bij gemis aan licht in den waterdoop. Waarom wij voor deze toelating pleiten, ofschoon zij nog niet inzien dat het hun plicht is, is, omdat ons niet verboden is, maar geboden om hen aan te nemen, omdat God en Christus hen heeft aangenomen. Rom. XIV en XV.

Uw elfde bewijs is: „Indien ongedoopte personen in de gemeenten aangenomen moeten worden, alleen omdat zij geloovigen zijn, hoewel zij den doop miskennen; waarom kunnen dan anderen niet op den zelfden grond, uit gebrek aan licht, voor hetzelfde voorrecht pleiten, die nalatig zijn in eenige andere evangelische instelling der eeredienst, laat het zijn wat het wil. Zoo kan dan als een gevolg van dit beginsel de gemeente samengesteld worden uit zichtbare zondaars in plaats van uit zichtbare geloovigen.”

Antw. 1. Ik pleit niet louter voor de geloovigen omdat zij geloovigen zijn, maar voor zulke geloovigen, van wien wij op grond van Gods woord de overtuiging hebben, dat God hen heeft aangenomen. 2. Er zijn sommige instellingen, waarvan de verwaarlozing een oplossing der gemeente zou veroorzaken, waardoor de gemeente haar karakter en bestaan zou verliezen; maar de doop is niet een dier instellingen, daar zij als zoodanig geene kerkelijke verordening is, noch eenig deel van het geloof, noch van die heiligheid des harten, of van het leven is, dat mij aan de gemeente openbaar maakt als een wezenlijk zichtbare geloovige. De geloovige is van te voren reeds een geloovige, en hij kan met God wandelen en getrouw zijn met de geloovigen, naar zijn eigen ontvangen licht, ofschoon hij nooit gedoopt worde. Derhalve opent het pleiten voor de toelating van den geloovige volstrekt niet den weg voor den openbaar goddelooze, of, om, zooals gij belijdt, dat gij doet, personen aan te nemen die onvoor-

bereid zijn voor 's Heeren avondmaal en andere heilige instellingen.

Uw twaalfde bewijs is: „Waarom zou een belijder meer licht in de brekking des broods dan in den doop hebben? Dat dit zoo aangevoerd moet worden tot hunne verschooning: Is God spaarzamer geweest in het openbaren van Zijnen wil in den eene dan in den andere? Zijn er meer voorschriften of navolgenswaardiger voorbeelden voor het avondmaal dan voor den doop? Is God zoo goedertieren geweest in het bekendmaken van Zijnen wil omtrent het avondmaal, dat slechts weinige of geene, die de instellingen erkennen, er tegen op zien of zwaarigheid daaromtrent maken? En moet de doop zulk een rots der ergebnis zijn voor de belijders, dat slechts zeer weinigen er naar vragen of zich er aan onderwerpen? Is de wijsheid des menschen niet tusschen beide gekomen om dit deel van Gods raad te verduisteren? Waardoor belijders gaarne schijnen geleid te worden, ofschoon tegen zoovele duidelijke geboden en voorbeelden, die als met een zonnestraal geschreven zijn, zoodat hij die loopt het lezen kan? En moet er een pleitbezorger op nagehouden worden om voor eene zoo grove onkunde te pleiten, waaraan de eenvoudigste kinderen der eerste tijden van het evangelie nooit schuldig gestaan hebben?"

Antw. Veel woorden tot weinig nut. 1. Moet God door u tot verantwoording geroepen worden, waarom Hij meer licht geeft, omtrent het avondmaal dan den doop? Mag Hij niet openbaren aan, of verbergen voor dezen of een andere Zijner dienstknechten, die waarheden, welken Hem behagen? Van eenigen der lidmaten van de gemeente te Jeruzalem werd een grootere waarheid dan deze verborgen gehouden, waarvoor weet ik niet, zoo lang zij leefden, Hand. XI : 19, evenwel werd God niet daarom ter verantwoording geroepen. 2. Daar de breking des broods en niet de doop een kerkelijke ordonnantie is, en wel zoodanige die dikwijls herhaald moet worden; ja daar het een instelling is zoo vol zaligheid, als om levendig de vereeniging en gemeenschap met Christus aan al de lidmaten voor te stellen, die waardiglijk daarvan eten; ik zeg, daar des Heeren avondmaal zoodanige is, dat de lidmaten terwijl zij aan dezen feestdich zitten, elkander den dood en het bloed des Heeren verkondigen, zooals zij behooren te doen, totdat Hij komt, 1 Cor. X : 15—17 en XI : 25, 26. Daarom is de gemeente, als een gemeente, veel meer daarin betrokken dan in den waterdoop, beide niet aangaande haar geloof en troost, beide aangaande hare eenigheid en gemeenschap. 3. Uw veronderstelling, dat slechts zeer weinige belijders ernstig naar den waterdoop zullen vragen, is te ruw. Hoe, moeten al de kinderen Gods, die niet gedoopt zijn uit gemis aan licht, nog gebrandmerkt worden alsof zij niet ernstig naar Gods wil wilden vragen in die zaak?

4. Dat ik een advocaat ben, die er op nagehouden wordt om te pleiten voor zulk een grove onkunde, als het gemis aan licht in den doop, is slechts als het overige van uw verward samenmengsel. Ik pleit voor de gemeenschap der menschen, der godvruchtigen en getrouwen, ik pleit er voor dat zij ontvangen mogen worden, van wien God ons getuigenis gegeven heeft dat Hij hen aangenomen heeft, en wien wij volgens Zijn gebod behooren aan te nemen.

Uw dertiende bewijs is: „Indien de gehoorzaamheid de waarheid van eens mans geloof aan anderen moet openbaren, waarom moet dan de doop buitengesloten worden, alsof die geen deel der gehoorzaamheid aan het evangelie uitmaakte? Is er geen voorschrift voor deze ceremonie, dat hij veracht moet worden als eene zaak van weinig nut? Of moet een van Christus dierbare geboden van de lijst der gehoorzaamheid eens Christens afgeschrappt worden om plaats te maken voor een kerkelijke gemeenschap van menschelijke vinding?”

Antw. 1. Dit is slechts omtrent en over en nog eens over dezelfde zaak. Dat mijn gehoorzaamheid aan het water geen openbaring is van mijn geloof aan anderen blijkt duidelijk uit den geheelen Bijbel, wij vinden niets dat het bevestigt. En thans wil ik er nog bijvoegen, dat een mensch, die zich niet als een christen kan doen kennen zonder den waterdoop, nooit, hetzij aan een geloovige of aan een zondaar zal kunnen laten zien dat hij daardoor een christen is. 2. Wie het ook zijn, die hem verachten, ik weet niet anders dan dat de kerkelijke gemeenschap bestaanbaar is zonder den doop, (aangezien ook gij zelf verklaart hebt, dat hij geen kerkelijke ordonnantie, en evenmin de inwijdingsverordening is), hetgeen blijkt uit de bewijzen, die ik uit de heilige Schrift heb bijgebracht. Zoodat al uwe bewijzen niets meer bewijzen dan dit, „dat gij zoo vastgekleuisterd zit aan uwe ongegronde opvattingen, dat er bij u geen plaats is voor barmhartigheid.” Hebt gij nu in al dien tijd mij zooveel als een klein stukje van een tekst gegeven om te bewijzen dat het onwettig is voor de gemeente, om diegenen aan te nemen, aan wie zij bemerkt, dat God en haar Christus hen heeft aangenomen? Neen, geenszins, en daarom bedraagt al hetgeen gij gezegd hebt zooveel als niets.

Uw laatste bewijs is: „Indien de doop van Johannes zoo geëerd en gewaardeerd werd, dat zij, die zich er aan onderwierpen, gezegd worden God te billijken; en dat zij die het niet deden, gezegd worden zijnen raad tegen zich zelve te verwerpen, zoo dat hunne aanneming of verwerping van de geheele leer van God, deszelfs benaming van deze enkele handelwijs heeft. En kan er niet evenveel van den doop van Christus gezegd worden, tenzij gij zeggen wilt dat die geringer in waarde en nuttigheid is dan die van Johannes?”

Antw. 1. Dat onze vergadering der geloovigen en ons aannemen van de leer van de Heere Jezus, niet genoemd moet worden naar onzen doop, is klaar; omdat volgens onze denkwijze daarover, zij alleen, die te voren de leer van het evangelie hebben aangenomen, en het zoo aan ons doen blijken door hunne geloofsbelijdenis, dat zij alleen gedoopt behooren te worden. Dit kan als een antwoord voor allen dienen. Maar 2. De doop van Johannes was „de doop der bekeering tot vergeving der zonden.” Mark. I : 4; Matth. III : 6; Luk. III : 3; waarvan het water slechts een uitwendig teeken was. Nu, wat is de doop der bekeering anders dan een ongeveinsde belijdenis dat zij zondaren waren, en zoo behoefte hadden aan een Zaligmaker, Jezus Christus. Dezen doop, of den doop onder die beschouwing wilden de Farizeën niet ontvangen. Luk. VII : 29, 30. Want „zij vertrouwden bij zich zelve, dat zij rechtvaardig waren,” dat zij niet waren gelijk andere menschen, dat zij de bekeering niet van noode hadden. Luk. XVIII : 9; X : 29; XV : 7. Niet dat zij niet met water wilden gedoopt worden, als zulks maar had kunnen geschieden zonder de erkenning dat zij zondaren waren; Matth. III : 7. Derhalve, aangezien de raad Gods veeleer de vergeving der zonden door Jezus Christus dan de uitwendige daad des waterdoops betrof, zoo moest gij niet, zooals gij doet, door zoo te redeneren, hem ten minste in de openbaring er van, doen uitloopen in de uitwendige daad van gedoopt te zijn, maar in ongeveinsde en waarachtige bekeering en in het aannemen van Jezus Christus door het geloof. Efez. I : 7, 8, 11.

Verder, een begeerte om zich te onderwerpen aan den waterdoop van Johannes of om door hem in het water gedoopt te zijn, was geen verklaring, dat men zooals gij veronderstelt, door die enkele daad de geheele leer van God aannam. Waarom verwierp Johannes de Farizeën die wenschten gedoopt te worden, Matth. III : 7 en waarom onderzocht Paulus degenen die gedoopt waren? Hand. XIX : 2, 4. Als uwe leer goed is, waarom zeiden zij dan niet liever, o! aangezien gij begeert gedoopt te worden, en aangezien gij gedoopt zijt, zoo behoeft men u niet verder te onderzoeken; uwe onderwerping aan den waterdoop van Johannes is een voldoende getuigenis voor ons, zelfs die enkele daad, dat gij de geheele leer van God hebt aangenomen. Maar ik zeg, waarom noemde Johannes hen adderen-gebroedsel? En Paulus vroeg hen of zij reeds „den Heiligen Geest ontvangen” hadden? Ja het is klaar, dat een mensch begeerig naar den waterdoop kan zijn, dat een mensch gedoopt kan worden, en nochtans de leer de bekeering kan missen en niet weten in wien hij moet gelooven; dit blijkt duidelijk, en wel uit dezelfde genoemde teksten. Matth. III : 7. Hand. XIX : 2—4.

Gij hebt derhalve uw laatste bewijs, evenals de overigen, op een grove misvatting der dingen gegrond.

IK KOM NU TOT UWE VRAGEN, DIE IK, OFSCHOON ZIJ MET GAL GEMENGD ZIJN, MET GEDULD HOOP TE OVERWEGEN, OF IK ZE OOK IN VOEDSEL KAN VERANDEREN.

[*Vraag. 1.*] Uw eerste vraag is, „Ik vraag uw eigen hart, of volksgunst en bijval van een verscheidenheid van belijders niet op den bodem ligt van hetgeen gij gezegd hebt; is dat niet uw valstrik geworden om de rechte wegen des Heeren te verkeeren en anderen op een pad te leiden, waarop wij geen voetstappen kunnen vinden van de kudde der eerste tijden?”

Antw. Alle weerwraak terzijde stellende, zooals uw vraag, zeg ik, en God weet dat ik de waarheid spreek, dat ik gedreven ben tot hetgeen ik gedaan heb, door eene terging van zestien lange jaren; gedroeven, zeg ik, door de broederen van uwe richting: die, wanneer zij de gelegenheid maar schoon zagen, het zich ten taak stelden ons in stukken te scheuren; mij zelve hebben zij trachten te overreden om de gemeente te verlaten; sommigen hebben zij geheel en al van ons afgescheurd, anderen hebben zij zoo telkens en telkens van ons trachten af te scheuren, maar door de ontferming Gods zijn zij tot hiertoe verhinderd in hun plan. Ik kan hierover breedvoeriger zijn, als gij het vereischt, maar ik dank God dat ik geschreven heb hetgeen ik heb geschreven.

Vraag 2. „Hebt gij broederlijk of als een christen gehandeld om zooveel vuil op uwe broederen te werpen in druk voor het aangezicht der wereld, wanneer gij toch de gelegenheid gehad hebt met mannen van naam onder ons te kunnen samenspreken, voordat gij uw werk in druk gaaft, en zij u de vrijheid gaven om terzelfder tijd voor u zelve onder hen te spreken?”

Antw. Ik heb geen vuil op hen geworpen noch eenige zaak ten hunne laste gelegd indien hunne handelwijze verdedigbaar is met het woord; maar gij hebt u zelve er niet beleedigd over gevoeld zelf zooveel vuil op al de getrouwen in den lande geworpen te hebben, die niet van uwe overtuiging zijn, door hun ongeschikt te keuren om gemeenschap met hen te houden of met hen vereenigd te zijn in het huis Gods. Over dit vuil hebt gij nooit geklaagd, tot op dezen dag, en ik twijfel er aan, of gij 't ooit zult doen, indien men u maar met rust laat om het te werpen. En wat mijn boek betreft, het was gedrukt, voordat ik met iemand uwer gesproken had, of wist, dat men mij zou laten spreken. Wat betreft de mannen van naam onder u, ik ken anderen die geen titel beneden hun staan, en ik heb de vrijheid om diegenen te raadplegen, wie ik daartoe het best geschikt acht.

Vraag 3. „Beantwoordde uw gedrag aan de wet der liefde of der wellevendheid, toen de broederen middelen in 't werk stelden om u op een samenkomst te ontmoeten, en hun verzoekbrief door u ontvangen werd, dat gij toen de stad weer verliet na kennis van hun verlangen genomen te hebben, en dat gij u niet verwaardigde in hun midden te komen, toen het de eer van God, en de verdediging van zoovele gemeenten gold?”

Antw. De reden waarom ik niet in u midden verscheen, was eensdeels omdat ik mijn eigen zwakheid in aanmerking nam, en mij zelve, een onvernuftig mensch, niet bekwaam achtte om tegen zooveelen der voornaamsten uwer te kunnen strijden; zooveelen, waarvan ik reeds tevoren verwittigd was, die mij daar zouden ontmoeten. Ik vreesde ook dat in zulke persoonlijke gesprekken heethoofdigheid en bittere twist kon ontstaan, iets waarin mijne ziel geen behagen vindt: ik vreesde ook, dat ik en mijne woorden beide verkeerd verstaan zouden worden; en dat niet zonder oorzaak, want indien zij die een boek beantwoorden, be-wijzen veranderen en uit hunne plaats schroeven en mijne zinnen in hunne eigene woorden, niet in de mijne nederstellen, wanneer (zeg ik) mijne woorden in een boek te zien zijn, wat zoudt gij dan wel gedaan hebben, als ik mij in 't minste, hetzij in zaak of gedrag, al ware 't ook slechts schijnbaar verkeerd had uitgedrukt. Wat gij zegt aangaande de vele gemeenten die er in betrokken waren als ook de heerlijkheid Gods, ik aarzel niet om te zeggen dat het alleen uwe ongegronde gevoelens zijn, die er in betrokken waren; de eer van God is verdedigd: wij nemen hem aan, dien God heeft aangenomen en dat „tot de heerlijkheid Gods. Rom. XV : 7.

Vraag 4. „Is het niet de geest van Diotrefes van ouds, in u, die het oppergezag wenschte te hebben, dat gij zoo vermetel zijt om al de broederen, die niet met u van een gevoelen zijn in deze zaak, het woord te onthouden in de gemeenten of bijeenkomsten, waar gij toe behoort, ofschoon aan u zelve die vrijheid niet ontzegd is onder hen die van tegenovergesteld gevoelen zijn? Is dit ook de wijze uwer wederwraak? Of zijt gij soms bevreesd dat de waarheid in uwe gelederen zou doordringen?”

Antw. Ik kan zeggen, dat ik niet gaarne den geest had, waarover gij spreekt; wat ik er van heb, neme God genadiglijk van mij weg. Maar wat was de geest van Diotrefes? Wel, de broederen niet in de gemeente te ontvangen en hen, die wilden, het te verbieden. 3 Joh. 9, 10. Dit doe ik niet; ik ben er sterk voor, voor de gemeenschap met de geloovigen, omdat zij geloovigen zijn: ik sluit niemand der broederen buiten de kerk, noch verhinder hen die 't begeeren hen aan te nemen. Ik zeg nog eens, toon mij een man die een zichtbare geloovige is, en die met

God wandelt, en hoewel hij met mij verschille omtrent den waterdoop, zoo staan nochtans de deuren mijner kerk voor hem open en hij zal toegelaten worden tot al onze hemelsche erfrechten. Maar hoe komt Diotrefes zoo laat op onze rollen? Waar was hij in die dagen, toen onze broederen, die zoo voor den doop strijden, niemand in de gemeente wilden opnemen, noch bidden wilden met mannen, even goed als zij, omdat zij niet gedoopt waren? Toen zij, zooals de Kwakers, met hunne hoeden op bleven staan, of anders weglicpen totdat wij gedaan hadden?

Waarom wij hen niet kunnen toelaten! voor wien gij zoo pleit, dat wij hen in onze vergaderingen moesten laten prediken, de reden is, omdat wij hen niet kunnen bewegen om zich te bekeeren van hunne kerkverseurende beginselen. En wat uwe fijne bespotting betreft, weet dat er een God is, en denk aan Adoni-bezek. Richt. I : 7. Laat de waarheid maar in onze gelederen komen, met open armen zullen wij haar inhalen, maar de twistzaaiers, omdat de Heere hen haat Pred. VI : 19, daarom moeten wij zelve hen ook MIJDEN. Rom. XVI : 17, 18.

Vraag 5. Is er geen verachting op de broederen geworpen, die uwe voldoening begeerde, dat gij terzelfder tijd dat u de gelegenheid werd aangeboden om met hen te spreken, inplaats daarvan de brieven aan anderen heb toevertrouwd bij wijze van eene zijdelingsche blaam op hen?

Antw. Het is geen de minste minachting of verachting om wijzere en oordeelkundiger mannen dan hij is, of ik zelf ben, te raadplegen. Maar waarom anderen niet geraadpleegd, moet de wijsheid met u uitsterven? Of rekent gij dat alles waarin gij geen hand hebt, tot uwe geringschatting geschiedt?

Vraag 6. „Heeft uwe verwaandheid u niet ingefluisterd om hen tot drukken aan te zetten, in uw brief aan hen, toen zij begeerden in zulk een wijze van strijden geen deel te nemen, opdat de vijanden der waarheid daardoor geen voordeel behalen zouden?”

Antw. Wat u tot het in druk geven uwer geschriften heeft aanzet zal 't best openbaar worden in den oordeelsdag, hetzij 't uw vrees was, dat gij uw onbijbelsche gevoelens verliezen zoudt, of mijn ronde antwoord op uwen brief: De woorden in mijnen brief luiden aldus, „stel nooit uw antwoord op mijn boek uit, totdat gij mij spreekt, want ik streef niet naar meesterachtigheid maar naar waarheid.” Ofschoon gij niet begeerdet te schrijven, zoo was er nochtans voortdurend werk voor u om ons te verdeelen en oneenig te maken, en om dat te verhinderen, daarom heb ik mijn eerste boek geschreven. En laat er voordeel mee doen wie wil, als de waarheid van God en de stichting mijns broeders maar bevorderd moge worden.

Tot besluit — 1. In al hetgeen ik geschreven heb stel ik verschil tusschen mijne broederen, die voor de indompeling zijn; ik weet dat er sommigen onder zijn die gematigder zijn. 2. Wanneer ik pleit voor de ongedoopten, dan bedoel ik voornamelijk hen, die niet zóó gedoopt zijn als mijne broederen het wenschen, overeenkomstig het eerste voorbeeld. 3. Indien iemand mijn geschrijf een antwoord waardig mocht rekenen, laat hem dan mijne argumenten en wat daarbij behoort of daarmede in verband staat behandelen, en niet besluiten dat hij een boek weerlegd en ontzenuwd heeft, wanneer hij alleen tegen sommige woorden geprutteld heeft. 4. Ik heb gedaan, wanneer ik u zeg, dat ik niet naar meesterachtigheid streef, nog om mijzelf zonderling te maken; maar kon 't zijn voor eenigheid en gemeenschap onder de godvreezenden. En reken mij niet als een vijand, omdat ik u de waarheid zeg. 5. En nu, andersdenkende broeders, ik beveel u Gode, die u uwe zonde vergeven kan, en een erfdeel onder hen die geheiligd zijn door het geloof in Jezus Christus. Amen.

HIER VOLGT MR. HENRY JESSEY'S OORDEEL
OVER HETZELFDE ONDERWERP.

„Dengenen nu, die zwak is in het geloof, neemt aan” enz. Rom. XIV : 1.

Daar sommigen veronderstellen dat het aannemen, hier vermeld, slechts daarin bestond, dat men diegenen in de broederlijke liefde aannam, die reeds in de kerkelijke gemeenschap getreden waren, maar niet dat men de zwakken in de kerk opnam, zoo moeten wij om hierop te kunnen antwoorden op twee zaken letten in de tekst. *Ten eerste*, welke zwakheid des geloofs het is, die de aanneming niet verhinderen moet. *Ten tweede*. Door wien, en waartoe hij, die zwak in het geloof is, aangenomen moet worden.

Ten eerste. Welke zwakheid des geloofs het is die de aanneming niet moet verhinderen, of het de zwakheid in de bedelingen des geloofs, of in de leer des geloofs was? Men vat dat de eerste niet buiten rekening gelaten wordt, maar dat de tweede voornamelijk bedoeld wordt.

1. Dat sommigen van 's Heeren volk zwak zijn in de bedelingen des geloofs, zal door allen beleden worden; Mark. IX : 24 en Luk. XXIV : 25, en dat de Heere wilde dat zoowel zijne lammeren als zijne schapen gevoed werden, en zoowel zijne kinderen als de volwassenen, en dat Hij het recht op de evangelische voorrechten niet aan de graden der genade maar aan de waarheid gegeven heeft; „dengenen nu, die zwak is in het geloof, neemt aan;” of onder ulieden, zooals sommige goede vertalingen luiden Rom. XIV : 1.

2. Men mag veronderstellen, dat dit bevel om hem aan te nemen, die zwak is in het geloof, voornamelijk bedoelt, die zwak is in de leer des geloofs, en dat niet zoozeer in de leer der rechtvaardigmaking als in de evangelische instellingen, zooals blijkt uit het tweede en zesde vers, die doen zien dat het in gebruik was, waarin sommigen zwak waren, en waarover anderen zich beledigd gevoelden; niettegenstaande de groote God die gansch Israël op zijn hart draagt hen aanneemt (vers 3) en beveelt: „dengenen nu, die zwak is in het geloof, neemt aan.”

Ten tweede. Derhalve moeten wij hier onderzoeken over het aannemen in den tekst, door wien, en waartoe hij die zwak in het geloof is, moet worden aangenomen. In welk onderzoek wij op twee punten moeten letten. 1. Door wien. 2. Waartoe.

1. Aangaande het eerste geeft de tekst een antwoord „dengenen nu, die zwak is in het geloof, neemt aan,” hetgeen tot de gemeente te Rome moet zijn, aan wie de brief geschreven werd; als ook aan allen „geliefden Gods en geroepene heiligen” Rom. I : 7. En zooals aan hen, zoo ook aan alle gemeenten en geloovigen, geliefden en geroepenen in de geheele wereld.

Merkt wel op, dat de brieven zoowel leeren hoe de gemeenten zich moeten gedragen jegens de geloovigen die buiten, als jegens degenen, die in de gemeente zijn, en zoo ook jegens alle menschen, opdat geen aanstoot gegeven worde aan Joden of Heidenen, noch aan de gemeente Gods. I Cor. X : 32.

2. Het tweede punt ter onderzoeking is, waartoe degenen, die zwak in het geloof zijn, moeten worden aangenomen? Of alleen tot de onderlinge liefde, zooals sommige beweren, alsof zij te voren in de kerkelijke gemeenschap waren, die zwak in het geloof waren? Of dat de tekst zoowel, indien niet voornamelijk, het aannemen van dezulken bedoelt, die zwak in het geloof waren en zijn, niet alleen tot de onderlinge liefde, indien in de gemeente, maar ook in de kerkelijke gemeenschap, indien zij daarbuiten zijn. Ter verklaring waarvan wij beschouwen moeten, aan wien de brief geschreven was. Rom. I : 7. Niet alleen aan de gemeente daar, maar aan al de geliefden Gods en aan alle geroepene heiligen van alle eeuwen. En zooals het toen te Rome was, dat er sommigen toen waren, en zooals er nu in andere plaatsen zijn, geloovigen zwak in het geloof, beide in en buiten de kerkelijke gemeenschap; en het is waarschijnlijk dat er toen waren, en nu elders zijn, sommigen, die dezulken uit hunne onderlinge bijeenkomst willen uitwerpen. En indien zij dezulken, die in hunne onderlinge bijeenkomst zijn, willen uitwerpen, dan zullen zij ook buiten twijfel uit hunne kerkelijke gemeen-

schap weren, de zoodanigen, die buiten zijn.

Bewijs 1. Daar des Heeren zorg zich tot al de zijnen uitstrekt, en indien het in in 't derde vers een goed bewijs voor hen was om hen aan te nemen, die in de gemeente zijn, omdat God hen aangenomen heeft, dan zou het een even goed bewijs voor hen zijn, om diegenen aan te nemen, die buiten zijn, want God heeft ook dezen aangenomen: tenzij men bewijzen kon, dat allen die zwak in het geloof waren, en zijn, in de kerkelijke gemeenschap waren of zijn, hetgeen niet waarschijnlijk is: want indien zij dezulken uitwierpen die in hunne gemeente waren, dan zouden zij om dezelfde reden hen uit de kerkelijke gemeenschap houden, die buiten waren; derhalve, als het een plicht is om hen aan te nemen in de onderlinge broederliefde die in de gemeente zijn, dan is het eene niet mindere plicht, volgens de tekst, om ook de zwakken, die buiten zijn, in de kerkelijke gemeenschap aan te nemen.

Bewijs 2. Is afgeleid uit de woorden zelve, welke zijn, „Neemt hem aan, die zwak in het geloof is” waarin de Heere geen grens plaatst in deze of in eenige andere tekst; en wie is het die het wederstreven kan, tenzij hij den Heilige Israëls beperken wil in zijn welbehagen? En hoe zou zulk een uitlegging den Heere dwazelijk ten lasten leggen, alsof Hij ALLEEN zorg draagt voor degenen die in de gemeente, maar niet gelijke zorg voor die, welke buiten zijn; daar hij beveelt hen aan te nemen, en wel deze beweegreden gebruikt, Hij heeft hen aangenomen, en Hij neemt aan dezulken die zwak in het geloof zijn, zoowel hen, die buiten, als degenen die in de gemeente zijn.

Uit het voorbeeld namelijk, dat God hen heeft aangenomen, daar zij, indien hij vroeger tot eene gemeente behoord had, weten zouden, dat vroeger dezelfde beweegreden gebruikt was: want geen ware gemeente van Christus wilde iemand aannemen of in de gemeente houden, van wien zij oordeelden, dat de Heere hem niet had aangenomen; maar de zwakken waren het, die zij onderzochten, of de Heere hen had aangenomen, anders zou de tekst geen voldoende antwoorden voor hen zijn om de zwakken aan te nemen. Men zou hebben kunnen inbrengen, zij klevden nog joodsche gebruiken aan omtrent spijzen en dagen, die door de dood van Christus opgeheven waren, en ontkenden zoo eenige der gevolgen van Zijnen dood; de Heere evenwel die hierdoor voornamelijk en principaal verongelijkt werd ziet dit over 't hoofd, en beveelt anderen hen ook aan te nemen. En indien het een goed bewijs is om den zoodanigen aan te nemen die zwak in eenig ding is, dien de Heere heeft aangenomen, dan kan er geen goed bewijs bestaan om iemand te verwerpen, wien de